

II. ÉVFOLYAM.

1890. Január-Február.

1—2. SZÁM.

FOLYOIRAT A TURISTASÁG ÉS HONISMERET TERJESZTÉSÉRE.

KIADJA A MAGYARORSZÁGI KÁRPÁT-EGYESÜLET BUDAPESTI OSZTÁLYA.

Tisztelt olvasóinkhoz!

Felen számmal lapunk ez évi első hírnökét adjuk kezökbe.

Osztályunk folyó évi január hó 25-én megtartott közgyűlése elfogadván a választmány azon határozatát, hogy a *TURISTÁK LAPJA*, megtartva eddigi alakját, ezentűl havonkint adjon hírt t. tagtársainknak. Osztályunk belső életéről és a turistaság híveinek a hazai és külföldi turistaságról, lapunk a jövőben havonkint, minden hó végén fog megjeleneni.

Iránya nem változik, marad a régi, mely annyi tetszést vívott ki, de igyekezni fogunk, hogy tartalma lehetőleg még az első évfolyaménál is becsesebb legyen. Anyaggal bőven rendelkezünk, válogathatunk benne s gondunk lesz reá, hogy illusztrációinkkal is megközelítsük a külföld hasonló célú folyóiratait.

Kérve jó indulatukat és becses támogatásukat: működésünkért jutalmunkat elismerésökben fogjuk föllelni.

A szerkesztők.

Elnöki megnyitó

a M. K. E. Budapesti Osztályának 1890. január 25-én tartott közgyűlésén.

Tisztelt közgyűlés!

A ki valaha nagyobb kirándulást tett, a Kárpátok vagy az Alpok valamely égbe szögellő csúcsának megmászására indult, az tudja, milyen jól esik az első néhány órai erélyes gyalogolás után néhány percze megállani, a felkelő nap sugáiraiban ragyogó tájon körültekinteni s a már teljesített munka tudatában a további teendőkről elmélkedni. Ilyenkor pótolhatjuk mindazt, a mit az indulás hevében és zavarában tenni elmulasztottunk, s ha társaságban utazunk, ilyenkor van alkalomunk arra, hogy megbeszéljük, milyen úton és hogyan haladjunk.

Ha sok útitársunk van, ilyenkor bizony sokféle beszédet hallunk, az egyik a legvakmerőbb, a másik a legbiztosabb, a harmadik a legkényelmesebb utat indítványozza s nem szokott hallgatni az a szakember sem, ki a pihenőhelyet tudja a legjobban kiválasztani. De a sok szónak csak egy a vége, a kirándulás első részében tapasztaltakon okulva, a követendő utat úgy kell kijelölnünk, hogy azt megbirja mindenikünk lába és erszénye.

Tisztelt közgyűlés! Mi, a Kárpát-Egyesület Budapesti Osztálya, egy évvel ezelőtt indultunk útnak s ma tartjuk az első pihenőt. Ma akarunk körültekinteni a végből, hogy erőnkkel számot vessünk és kijelöljük a tovább követendő utat. Titkárunk jelentésében részletesen el fogja mondani, mit tettünk eddig és mit akarunk tenni a jövőben. Pénztárnokunk erszényünk állapotáról fog felvilágosítást adni. Látni fogjuk, hogy jó lépésekkel haladtunk.

Tavaly még kisszámú csoportunk máig egy ezreddé növekedett, a „*Turisták Lapjának*“ első évfolyama és érdeklél látogatott felolvasó üléseink tagjaink szellemi tevékenységéről tanuskodnak, a Pili-hegység magányos útjain alkalmazott útjelzőink, turistatérképünk és társas kirándulásaink e szép vidéket a főváros lakosára nézve hozzáférhetővé tették. Az amatőr-fotografiai kiállítás előmunkálatai már is szép sikert ígérnek, az iskolai kirándulások rendezése folyamatban van. De nem akarok még többet elárulni a titkár úr titkaiból; egyet azonban mégis meg kell említenem, mert ő arról valószínűleg hallgatni fog s ez azoknak megnevezése, a kiknek ez eredményeket leginkább köszönhetjük.

Emlékezzünk meg róla ma és ne feledjük el soha, hogy az eredmény, melyet osztályunk fennállásának ez első évében elért, különösen ügyvivő alelnökünknek, Dr. Téry Ödönnek és titkárunknak, Dr. Thirring Gusztávnak érdeme.

Társakkal, kik, úgy mint ők, ügyünkért nemesak lelkesedni, de dolgozni is tudnak, bizalommal nézhetünk a jövőbe.

Haladjunk tehát bátran célunk felé! Legyen az a cél a turista-ság meghonosítása hazánkban, és mert tudjuk, hogy a jó turista, ha nem több, legalább *egészséges és erős akaratú ember*, törekedjünk arra, hogy magyar hazánkban mennél több ilyen jó turista legyen!

Bárá Eötvös Loránd.

Turistaság külföldön.

(Előadott a M. K. E. Budapesti osztályának 1890. január 25-én tartott közgyűlésén.)

1887 augusztus 28-ika van s Franciaország legkeletibb zugában, földrésztünk legmagasabb kiemelkedése: a hatalmas *Mont-Blanc* lábánál fekvő *Chamonix*-ban vagyunk. A francia mezővároskában ünnepies hangulat uralg. A házak svajcezi és francia zászlókkal fellebörgözve, fenyőágakkal feldiszitve. A bennlakók derült arczáról öröm sugárzik, az idegen vendégek nagy számmal nyüzsögnek. Szóval, arra mutat minden, hogy valami, *itt* szokatlan: nagy ünnepség készül.

A templom főteréről éppen most indul a diszmenet. A mezővároska *Genf* felőli bejáratához vonul, s itt fogadja az előjáróság a *Saussure* család tagjait, *Spuller* francia közoktatástügyi minisztert, a különböző egyesületek, a francia tudós akadémia küldötteit, a szenátorokat, praefektusokat és meghívottakat. Miután az itt szokásban levő megtisztelő bor is felajánlatott, a maire rövid üdvözlő beszédet tart s a francia miniszter felel reá.

A diszmenet visszaindul. Elöl 50 teljesen felszerelt hegyi vezető, élükön a 80 éves *Payot*-val. Utánuk három zenekar, az iskolás gyermekek, a hatóságok, tudósok s vendégek.

Most a *Saussure*-térre ér a menet s a gyermekek virágbokrétaikat, koszorúkat rakván le a *Hôtel Royal* előtt álló *Saussure*-szobor talapzatára, a vezetők félkört képeznek körülötte s a vendégsereg, a *Mont-Blanc*-al szemben, egy emelvényen helyezkedik el.

Kezdetét veszi az ünnepély. Elölépve a maire, rövid beszédben vázolja a szobor emelésének történetét. Felemlítve, hogy a szobor költségeit *Chenal* szardiniai képviselőnek 4000 franknyi hagyománya és a *Mont-Blanc*-sectio által gyűjtött összeg fedezte, köszönetet mond a miniszternek megjelenéséért. Általános örömrivalgás, bravók, hurrahk közepette lehullván a lepel, *Salmson* szobrász mesterművét a nap sugarai ragyogtatják. A maire szavait ekként fejezi be: